Tódor János

Migráns, menekült, cigány

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 12. szám, 2022. március 25.

Mióta háború van a szomszédban, és százezrével keresnek nálunk azilumot a magyar ukránok, ukrán ukránok és egyéb nem ukrán nációk üldözöttjei, valahogy nem hallani a mocskos állami propagandamédiából, hogy migránsok jönnének elvenni a munkánkat, életünket, meggyalázva asszonyainkat. Parancsszóra menekült és menedékes lett – hála Orbánunknak és kormányunknak – a szitokszóvá lett migránsból. Na ja, a mostani földönfutók nagyobbik részével „egy vérből valók vagyunk”, a többiek zöme is hozzánk hasonló fehér bőrű és identitású ember. Akadnak persze az egészhez képest elhanyagolható számban más bőrszínű afrikai és latin-amerikai egyetemisták, munkavállalók is, de hát ők csak átutazni akarnak szép hazánkon. Velük sincs baj.

Más a helyzet azokkal a fehér többséghez képest sötétebb arcbőrű kárpátaljai magyar nyelven beszélő cigányokkal, akik bár hozzánk tartozóknak vallják magukat, magyar állampolgárságuk nincs. Ők de jure ukránok, tehát ab ovo, első körben menedékesi státuszra lennének jogosultak, de ki tudja, miért (én sejteni vélem), a kutya se foglalkozott velük napokig az exodus első hetében. Fiatal anyák és idősebb asszonyok ücsörögtek elcsigázottan, karon ülő babákkal és rohangáló megannyi kisgyerekkel a záhonyi vasútállomás várótermében. Enni és inni persze kaptak, mert a református embermentők róluk sem feledkeztek meg. De szállást nekik nem ajánlott fel senki. „Uram, fölgyulladt a világ, de mi legyünk bárhol, csak büdös cigányok maradunk...” – fakadt ki egy járókeretes idős asszony.

Eszembe jutott a 2015-ös menekültválság egyik epizódja, amit a közvetlenül a horvát határ melletti Zákányban éltem meg. Aznap több tízezer, magát jobbára szírnek, pakisztáninak vagy afgánnak mondó, az akkor bevezetett terminus technicus szerint, migránst tereltek át a horvát rendőrök a sínek mellett magyar területre, a zákányi vasútállomásra. Két nappal előtte százával szállták meg a menekültek a községet, vásároltak élelmiszert, innivalót, töltötték föl mobiljaikat az állomás kisboltjában, majd elindultak gyalog nyugat felé. Ottjártamkor az érkezőket rögtön fölterelték a síneken várakozó két vonatszerelvényre a magyar rendőrök, vasúti biztonságiak. A restibe betérve három cigány férfi szólított meg, ugyan már segítsek, mert sehogy sem tudják elmagyarázni a mellettük ácsorgó hátizsákos szerb fiúknak, hogy majd csak este indul vonat innen Zágráb felé. Annyira elégedettek voltak, amikor azok mosolyogva bólogattak, hogy mindannyiunkat meghívtak egy italra. Miután felhörpölte fröccsét, hozzám fordult egyikük:

„Tudod, more, én nem haragszok a migrácsokra, ugyanolyan csórók, mint mink. Amíg nem jöttek, bennünket utáltak itt a faluban, főleg, hogy házakat épített az állam nekünk. Érted, a gádzsók a maguk módján foglalkoztak velünk. Most meg, mióta ez a vándorlás beindult, már senkit nem érdekelnek a cigányok.”